

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

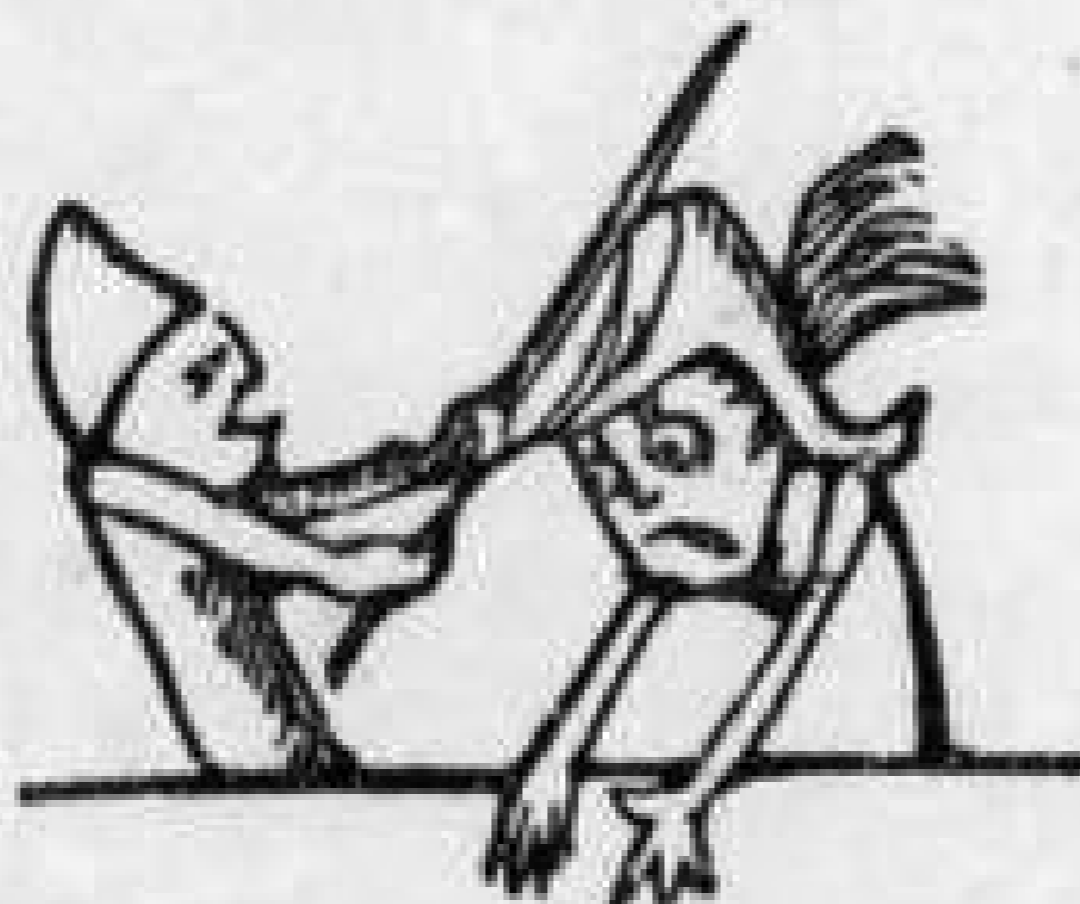
"Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρ ω μ η ό ς τήν έβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαδώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' εδώ συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μέσ' οτών φόρων τήν άντάρα—κι' ό Ρ ω μ η ό ς μας μιá δεκάρα.

Ποῦντος τριάντα τέσσαρα και με διακόσ'άκόμα,
φεύγουν οι καλικάντζαροι άπόνα κι' άλλο δώμα.

Έβδομη ιου Γεννάρη
και η βουλή παρλάρει.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—"Ε! και του χρόνου, Φασουλῆ...
Φ.— Εὐχαριστῶ... επίσης...
και δέξου τὰς ένθέρμους μου εύχάς μου και προσρή-
Π.—Πῶς 'πέρασες; [σεις.
Φ.— Πῶς 'πέρασα;... κακά, ψυχρά και μαύρα..
για 'μένα ἦσαν τὰ χαρτζιὰ φωτζιά, μαρουῦτι, λαύρα.
Π.—Τὰ έκοψες ;
Φ.— Τὰ έκοψα τὰ μυριαναθεμάτα.
Π.—Μὰ δέν μου λές, βρε Φασουλῆ, έπῆγες 'στην παράτα;
Φ.—Βρε τί παράταις τσαμπουνῆς; για τέτοια τί με μέλει;
νά βράσω τῆς παράταις σου και όλους τούς έν τέλει.
'Εγώ κι' έφέτος, μασκαρά, δέν 'βρήκα ένα πόντο
και για παράταις μ'ερωτῆς και μου'μιλῆς 'στό βρόντο;
Και τί με μέλει, βρε χαλέ, αν έγινε παράτα,
αν 'στή γραμμή άράδεισαν και πάλι τὰ φουσατά,
αν 'πῆγε 'στην Μητρόπολι ό βασιλεύς 'Ελλήνων
μαζι με την βασιλίσσαν και με τόν Κωνσταντίνον.

αν οι σπαθάτοι άστραφταν με τὰ χρυσῆ γαλόγια,
αν εκ του λόφου τῶν Νυμφῶν έβρόντησαν κανόνια,
άφου έγώ 'στην τραπούλα δέν ἦλθα σότος διόλου;
Π.—Μ'αὐτά κι'αὐτά,βρε Φασουλῆ,θά πῆς κατά διαβόλου.
Φ.—Σκασμός,δέν θέλω νά'μιλῆς και συμβουλαῖς νά δίνης.
Π.—Βρε Φασουλῆ, προσπάθησε καλλίτερος νά γίνης.
Φ.—Σκασμός σου λέω, μασκαρά...

Π.— Έκ μέσης σε οικτίρω...
θά φῶς τό κεφαλάκι σου μ' αυτό τό τέρσο-τιρο.
'Εσύ, μωρέ, τήν τύχη σου τήν είδες ποῦ τήν είδες
και μούντζωσε τήν τραπούλα και τῆς χρυσαῖς έλπίδες.
'Εσὺ δέν είσαι γαλονῆς κι' υπάλληλος του κράτους,
οὐδὲ κανένας λειτουργός από τούς άνωτάτους,
οὐδὲ τῆς Μπόρσας άξιός και τυχερός μεσίτης,
οὐδὲ κανείς όμογενής, αλλ' ούτε λωποδύτης,
ώσαν στραγάλια 'στό χαρτί νά ρίχνης του παράδες.
έσύ, βρε, είσαι βασιληῆς σ' έμας τούς φουκαράδες.

καὶ μὴ γυρεύης ὅτ' ἀ χαρτιὰ νὰ κάνης τὸν ἱππότη,
 γιὰτὶ γελοῦν ὅτ' ἡ ράχη σου κι' οἱ ἔσχατοι κι' οἱ πρῶτοι.
 Ἐσὺ ἂν χάσης, Φασουλῆ, δὲν θαῦρος νὰ γυρεύης,
 οὔτε ἔμπορεῖς νὰ δανεισθῆς, οὔτε ἔμπορεῖς νὰ κλέψης,
 οὔτε νὰ εὖρης Δαρεικούς καὶ Ἀττικούς στατήρας,
 οὔτε νὰ κάνης συντροφιά μὲ μερικούς κλητήρας.
 οὔτε ποδιαῖς καὶ γόνατα δακρύων νὰ φιλήσης,
 οὔτε καμμίαν Ἀθηναῖαν σὺ ξένο νὰ πωλήσης,
 ἀλλ' οὔτε ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους θὰ σὲ σώση,
 οὔδ' ἐκ τοῦ περισσεύματος πεντάρα θὰ σοῦ δώση,
 οὔδὲ ἀπὸ τοῦ Σπάρταλη τὸ μερδικὸ θὰ πάρης,
 οὔδὲ θὰ ἔλθῃ καὶ εἰς σὲ τοῦ βασιλῆα ἡ χάρις
 καὶ οὔτε τὸ Ταμεῖον τοῦ πρὸς χάριν σου θ' ἀνοίξῃ
 κι' ἀλλὰ φυσέκρια, Φασουλῆ, μὲ δίλεπτα νὰ ρίξῃ.
 Σὺ δὲν ἀνίρεις ὅτ' οὓς τρανοὺς ἐκείνους ἀφεντάδες,
 ποῦ λένε «θέλω χρήματα» καὶ βγάζουνε παραδες
 κι' ἂν χάσουν εἰς τὴν τράπουλα, μὰ βρῖσκουν ἀλλὰ πάλι,
 γιὰτὶ περνοῦν καὶ φαίνονται ὡς ἄνθρωποι μεγάλοι
 κι' ὁ τοῦρανοῦ τὰ πετεινά πονῶν καὶ διατρέφων
 κι' ἔσθ' ὅτε πρὸς τοὺς κλέπτοντας τὴν πρόνοιάν του

[στρέφω
 τὴν ἀδειανὴ σακκοῦλα των θὰ τὴν γεμίση πάλι
 καὶ πόστα δωδεκάδιπλη καθένας των θὰ βάλῃ
 καὶ σὺ, καυμένη Φασουλῆ, θ' ἰ χάνης τὸν καιρὸ σου
 καὶ βλέπωντας τῆς πόσταις τὸν θά. κάνης τὸν σταυρὸ
 Ἐσὺ δὲν ἔχεις κἀνούλα, ἐσὺ δὲν ἔχεις βρούσι, [σου.
 γιὰ τῶν χαριτῶν τὴν τράπουλα παραδες νὰ σοῦ χύση,
 ἐσὺ δὲν ἔχεις, φουκαρᾶ, οὔδὲ ὅτ' ἴλιμο μοῖρα
 καὶ τὸ χρυσάφι γίνεται ὅτ' ἀ χέρια σου μπακίρα.
 Ἐσὺ παραδες δὲν ἔμπορεῖς νὰ βγάλῃς μὲ τὸ φτεράρι,
 ἐσὺ, βρέ, εἶσαι κούτσουρο καὶ ἄπειρο γομάρι,
 ποῦ δαὸ γαιδάρων ἄχυρα δὲν ξέρεις νὰ χωρίσης
 κι' ἂν βγαίνης τέρτσος πάντοτε δὲν πρέπει ν' ἀπορήσης.
 Ἐσὺ, μωρέ, ὅτ' ἡ χάσιμο δὲν εἰμπορεῖς ν' ἀνθέξῃς
 κι' ἂν τὸν σταυρὸ ποῦ σοῦδωσαν καμμιά φορὰ τὸν

[παίξης
 καὶ τὸν κερδίσης πάρολι καὶ γίνης Ταξιάρχης,
 δὲν θὰ ῥωτᾶ γιὰ σὲ κανεὶς ἂν ὅτ' ἡν ζῶν ὑπάρχῃς.
 Τί; νὰ κερδίσης προσδοκᾶς καὶ σὺ μὲ τὰ σωστά σου,
 ποῖα εἶναι ἡ ἀξία σου καὶ ποῦ τὰ κέρατά σου;

Φ.—Βρὲ ἀφησέ με, Περικλῆ...

Π.— Φτοῦ! νὰ χαθῆς, κασιδίη...
 Ἐλπίσεις πλούσιος νὰ βγῆς καὶ σὺ ἀπ' τὸ παιχνίδι;
 Ἄμμ' δὲν κερδίζουν εὐκολὰ αὐτοὶ ποῦ γράφουν στίχους
 καὶ ξύνουνε τὰ νύχλατων καὶ χάσκουν μετ' οὓς τοίχους.
 Καὶ ἂν τὴν Σολομωνική, βρὲ Φασουλῆ, διαβάσης
 κι' ὄλους τοὺς τραμπουκέρηδες διαόλους κατεβάσης
 κι' ἂν φῆς βατράχου ἄντερο καὶ μάτι κουκουβάγιας,
 ἀλλ' ὅμως πάντα ὅτ' ἀ χαρτιὰ θὰ φαίνεσαι κανάγιας.

Φ.— ὦ τύχη, τύχη ἄστατος!.. ὦ! νὰ μὴν ἐγεννώμην,
 ἢ κάλλιον ν' ἀπέθνησκα καὶ νὰ μὴν αἰσθανόμην.
 Ρίχνω τὸ πρῶτο τάλληρο καὶ ὅτ' ἡ στιγμή τὸ χάνω,
 ρίχνω καὶ ἄλλο τάλληρο καὶ χαρτοσιὰ δὲν πιάνω,
 ρίχνω καὶ ἄλλο... τίποτα... ρίχνω καὶ ἄλλο... τζίφος...
 ρίχνω μαζί ἐπτά ὀκτώ κι' εὐθὺς ἀλλάζω ὕφος...
 ἀλλάζουν τὸ κοψίματα... ἀλλάζει καὶ τὸ χέρι...
 ἀλλὰ καὶ τοῦτο, Περικλῆ, καλὸ σ' ἐμὲ δὲν φέρει...
 κατακυλοῦν τὰ τάλληρα ὅτ' ἡν πάγκα λεληθότως...
 ὁ Ρήγας τέρτσος ἔρχεται κι' ὁ Φάντες εἶναι σότος...
 λοιπὸν ὅτ' ἡν Φάντε ρίχνωμαι καὶ βάζω παραπάνω,

μὰ ἔρχεται ἀνάποδα ἢ τράπουλα καὶ χάνω,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, καθὼς συχνὰ συμβαίνει,
 ὁ Φάντες τέρτσος ἔρχεται κι' ὁ Ρήγας σότος βγαίνει.
 Τοὺς φασκελόνω καὶ τοὺς δαὸ καὶ πάω μὲ τὴν ντάμα,
 ἀλλ' ὅμως φάτσα ἔρχεται κι' ἐκείνη ἐν τῷ ἄμα
 καὶ δίνω πέντε φάσκελα μὲς ὅτ' ἡ χρυσῆ τῆς μούρη
 καὶ βγάζω τὸ ταμπάρο μου μήπως μοῦ φέρῃ γοῦρι,
 ἀλλὰ τοῦ κάκου, Περικλῆ, δὲν μ' ὠφελεῖ κι' ἐκείνο
 καὶ βγαίνω ἔξω σύνοφρος καὶ τὸ παλτὸ ἀφίνω
 διὰ νὰ φαίνωμαι παρὼν καθὼς ὁ Βαλσαμάκης,
 μὰ πάντα εἶμαι ἄτυχος, κακόμοιρος, ἀχμάκης.
 Γυρίζω πίσω, Περικλῆ κι' ἀρχίζω τὸ βρισίδι
 κι' ἀμέσως ξαναρίχνωμαι μὲ λύσσα ὅτ' ἡ παιχνίδι,
 καθίζω καὶ σηκόνωμαι ὀλόρθος ὅτ' ἡ ποδάρι,
 ποντάρω δύο τάλληρα ὅτ' ἡ ἀτιμο ἐννιάρι...
 μὲ βγάζει φάτσα... μὲ κτυπᾶ καὶ γιὰ τὸ παρακάτω...
 μὰ τέρτσα καὶ τὰ τέσσερα τὰ φέρνει ὡς ὅτ' ἡν πάτο.
 Δαγκάνω τοῦ ἀντίχειρος δακτύλου μου τὸ νύχι,
 θυμοῦμαι τὸ περισσεῦμα μήπως ἀλλάξ' ἡ τύχη,
 θυμοῦμαι καὶ τὸν Σπάρταλη μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
 κι' αὐτὸν τὸν Κατσικόπουλο, ποῦ μπουρμπουλήθηρας

[κάνει,
 τὸν Σκαλτσοδήμο, τὸν Μπασιά, τὸν κύριον Κοκκέβη,
 θυμοῦμαι ὅ,τι πρὸ καιροῦ καὶ κατ' αὐτὰς συνέβη,
 Παπαχριστοφιλόπουλον καὶ Τάχην τοῦ Βουλπιώτη,
 μὰ πάντα τέρτσος ἔρχομαι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σότοι.
 Ἀφίνω τότε, Περικλῆ κι' ἐγὼ τὸ τέρτσο τίρο
 καὶ τὸ σκαμνὶ μου παραιτῶ καὶ κάνω ἕνα γύρο
 καὶ πάλιν λυσοδέστερος ἀρχίζω τὸ παιχνίδι
 κι' εὐθὺς μοῦ ἔρχεται ὅτ' ἡν τοῦ τὸ χόρτο, τὸ γρασίδι,
 ὁ Παππαγιαννακόπουλος, τῶν λόγων ἡ μανία,
 ὁ Τζάννης, ποῦ τὸν ἔφαγε ἡ τόση εὐσπλαγχνία,
 ὁ Λεμονῆς ὁ ἄχραντος, τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο,
 ἀλλ' ὅμως τέρτσος ἔρχομαι σ' ὅποιο χαρτὶ κι' ἂν βάλω.
 Ἐστράφην πρὸς τὴν ὀροφήν καὶ βλαστημῶ καὶ φτύνω,
 ἕναν καφέ καὶ διὸ κονιάκ εἰς τὴν ἀράδα πίνω,
 τοὺς μετ' ἐμοῦ συμπαίζοντας μὲ τρόπον ἐξετάζω,
 τὸν δὲ παγκιέρη κάποτε ἀγριωπὸς κυττάζω,
 μήπως ἀλλάξῃ τὸ χαρτὶ μὲ τοῦτα τὰ τερτίπια,
 μὰ κι' ὁ καφφές, βρὲ Περικλῆ καὶ τὰ κονιάκ ποῦ ἦπια
 καὶ ὄλα τὰ κυττάγματα ἐπῆγαν ὅτ' ἡν χαμένα...

Π.— Δέκα φοραῖς ἀλλοίμονον, βρὲ Φασουλῆ, σὲ σένα.

Φ.— Θυμοῦμαι τὸν Ραυτόπουλο, θυμοῦμαι τὸν Μανσόλα,
 φορῶ καὶ πάλι τὸ παλτὸ καὶ παίζω μὲς ὅτ' ἡν ὄλα,
 λέγω ἀστεῖα μερικά, τεντόνω τὸ ρουθοῦνι,
 καὶ ρίχνω πέντε τάλληρα ὅτ' ἡν δέκα τὸ μπαστοῦνι.
 Φαρμακευμένον καὶ αὐτὸ μ' ἐπρόσφερε ἡ μοῖρα...
 τὸ ἦγγισε τὸ χέρι μου;... τὸν θάνατον ἐπῆρα.

Τραβῶ ὅτ' ἡν πέντε κι' ἔρχεται ὅτ' ἡν πρῶτο πρῶτο λύκο,
 σχίζω εὐθὺς ἐπτά χαρτιὰ, θυμοῦμαι τὸν Στεφῆκο,
 τὸν ἀργυρὸ μου τὸν σταυρὸ, τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη
 καὶ ψάλλω ἀπὸ μέσα μου ἕνα παλῆν τραγοῦδι.
 Καὶ ὅταν τέλος ἄρχισε νὰ γλυκοξημερώνῃ
 κι' ἐβρόντησε τῆς τελετῆς τὸ δυνατὸ κανόνι,
 ἐγὼ σκυφτὸς ἐψέλλισα καὶ πᾶσα ἡ χορεία
 « Ἄη Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία »
 κι' ἀπὸ τὴν Λέσχην ἔφυγα μὲ βῆμα κατεπείγον,
 δι' ὅπερ καὶ μαπαλάρωμα μοῦ πρέπει οὐκ ὀλίγον.

Π.— Ἄφου, μωρέ, ὅτ' ἡν τσέπη σου δὲν ἔμεινε πεντάρα,
 ὄρσε λοιπὸν γιὰ μποναμά μὰ δυνατὴ σφαλιάρια.